

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **R. L.**, státní příslušnost U., bytem U., C. 85, K., zastoupeného Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 23. 6. 2016, č. j. CPR-8883-2/ČJ-2016-930310-C235 a CPR-8883-3/ČJ-2016-930310-C235, **ve věci správního vyhoštění,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, Odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 28. 2. 2016, č. j. KRPM-95540-37/ČJ-2015-140022-SV uložila žalobci správní vyhoštění na základě § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 3 měsíce. Rozhodnutím č. j. KRPM-95540-38/ČJ-2015-140022-SV dále správní orgán I. stupně uložil žalobci povinnost uhradit žalobci náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobou napadenými rozhodnutími žalovaná odvolání žalobce proti uvedeným rozhodnutím zamítla a tato rozhodnutí potvrdila.

Žalobce v žalobě namítal, že:

- 1) správní orgán I. stupně nevymezil dostatečně a přesně skutkovou podstatu deliktu, kterého se měl žalobce dopustit. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že správní vyhoštění žalobci ukládá podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a v rámci odůvodnění se omezil pouze na konstatování, že žalobce vykonával práce bez povolení k zaměstnání vydaného příslušným úřadem práce, a to ve dnech 24. 25. a 27. 7. 2015, avšak ve výroku rozhodnutí nspecifikoval právní normu, kterou měl svým jednáním žalobce porušit. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné;
- 2) rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dále nepřezkoumatelné z důvodu absence odůvodnění naplnění všech znaků závislé práce, jež vymezila judikatura správních soudů. Aby určitá činnost naplňovala znaky závislé práce, musí být vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle jeho pokynů, výlučně osobně zaměstnancem, za odměnu, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době a na pracovišti, popřípadě na jiném dohodnutém místě. Na prokazování znaků závislé práce nelze rezignovat a tvrdit, že závislou prací je jakákoliv činnost, kterou jeden člověk vykonává pro druhého;
- 3) ačkoli výše uvedené namítal v odvolání, žalovaná konstatovala, že postačí v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění pouze odkázat na normu, která byla porušena, a dále nesprávně odmítla odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013, zabývající se znaky závislé práce, s tím, že se jednalo o řízení proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce. Dle žalobce však není důvod v tomto směru činnost jednotlivých úřadů odlišovat;
- 4) neprokázáním naplnění všech znaků závislé práce správní orgány nezjistily skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak požaduje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky § 2 s. ř. S ohledem na krátký čas, po který byla činnost vykonávána, se správní orgány nezabývaly skutečností, zda se v daném případě nejednalo o nahodilou výpomoc;
- 5) v návaznosti na nesprávné rozhodnutí o správním vyhoštění pak správní orgán rozhodl nesprávně i o uložení povinnosti nahradit náklady správního řízení.

Dále žalobce navrhl, aby soud v případě, kdy vyhodnotí žalobní body jako nedůvodné, rozhodl dle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) o upuštění od uložení správního vyhoštění, neboť je toto opatření nepřiměřeně přísné. Zdůraznil, že se u něj jedná o první zjištěné porušení právních norem České republiky (dále jen „ČR“), přičemž případné porušení právních norem trvalo pouze po nepatrnou dobu

necelých 3 dní. Na území ČR si vytvořil společenské a kulturní vazby, které hodlá prohloubit. Naopak nemá vážnější vazby k Ukrajině, kde nadto v současné době probíhá rozsáhlý ozbrojený konflikt, který lze kvalifikovat jako občanskou válku, proto má ze svého případného návratu obavy, neboť by zřejmě musel nastoupit vojenskou službu v ozbrojených složkách. Žalobce má negativní vztah k násilí a obává se o svůj život a zdraví. Za této situace by rozhodnutí o vyhoštění žalobce z území ČR nebylo přiměřeným opatřením v poměru k případnému porušení chráněného zájmu, které by mohlo trvat pouze po omezenou krátkou dobu. Rozhodnutí o vyhoštění tak nebylo nezbytně nutné z hlediska veřejného zájmu, pro jehož ochranu bylo vydáno, ukládat.

Žalovaná požadovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Žalobní body odpovídají dle žalované odvolacím námitkám, s nimiž se v rozhodnutí vypořádala. Odkázala zejména str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde je obsaženo hodnocení důkazních prostředků. O „nahodilé výpomoci“ v případě žalobce nelze hovořit, neboť období, po které měl žalobce vykonávat práci, nebylo časově ohraničeno. Žalobce do protokolu uvedl, že do ČR přijel za prací, přijal nabídku práce i zálohu ve výši 1.000 Kč. Doba, po kterou žalobce práci vykonával, byla ovlivněna pobytovou kontrolou, k níž dne 27. 7. 2015 došlo, a na jejímž základě žalobce pracovní činnost ukončil. Z vyjádření žalobce je však zřejmé, že měl v úmyslu vykonávat pracovní činnost v ČR dlouhodobě, neboť jak uvedl, práci v Polsku nesehnal, a proto využil nabídky známého, aby nadále pracoval v ČR. Uvedenou skutečnost potvrzuje i fakt, že měl být žalobce placen jedenkrát za měsíc částkou 90 Kč za hodinu.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem projevíli souhlas.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Citované ustanovení vymezuje celkem 4 skutkové podstaty zakládající důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pobývajícího přechodně na území ČR. Podmínkou přezkoumatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, je proto v první řadě jednoznačné vymezení toho, jakého jednání se cizinec dopustil (popis skutku), a následné podřazení zjištěných skutkových okolností aplikované právní normě (právní kvalifikace). S ohledem na skutečnost, že správní orgán rozhoduje o tak zásadním zásahu do práv účastníka správního řízení, jakým je správní vyhoštění, je nutno dbát na přesné vymezení toho, v jakém postavení správní orgán účastníka řízení posuzuje. Jen tehdy se totiž účastník řízení může proti závěrům správního

orgánu účinně bránit. Jinými slovy, z rozhodnutí správního orgánu musí být jednoznačně seznatelné, zda byl cizinec a) zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo b) provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, nebo c) bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal, nebo d) takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, případně zda svým jednáním naplnil několik z těchto skutkových podstat zároveň se zřetelem na skutečnost, že některé z těchto skutkových podstat se vzájemně vylučují (v podrobnostech srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 - 67, a ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010 – 99, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že postačuje, pokud z výroku rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, podle kterého ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo vyhoštění uloženo, a až v odůvodnění je dostatečně jinak popsáno jednání, které je podřazeno pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, a dále uvedeno, pod který důvod v tomto ustanovení jednání spadá (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010-67, ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010-99, ze dne 6. 6. 2011, č. j. 2 As 62/2011-77, ze dne 23. 5. 2012, č. j. 1 As 38/2012-38, ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012-33, a ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013–30 a ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Azs 156/2014-40).

V posuzované věci rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci samé uvedeným požadavkům dostalo, neboť ve výroku rozhodnutí je uvedena právní kvalifikace důvodu vyhoštění, tj. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, a dále je v odůvodnění rozhodnutí uveden závěr o skutkovém stavu správního orgánu, v jehož rámci je podrobně popsán skutek (žalobce vykonával ve dnech 24., 25. a 27. 7. 2015 pracovní činnost na stavbě školy na ulici N. D. 368 v obci B., kde odpracoval přibližně 27 hodin, bez povolení k zaměstnání), stejně jako je v odůvodnění rozhodnutí jednoznačně uvedeno, pro který ze 4 důvodů uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců bylo žalobci správní vyhoštění uloženo (výkon zaměstnání bez povolení k zaměstnání vydaného příslušným úřadem práce, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání). Rozhodnutí je tedy v tomto ohledu zcela srozumitelné a žalobci tak nebylo znemožněno se proti němu účinně bránit, což ostatně i učinil.

Námítka žalobce, že ve výroku rozhodnutí není specifikována právní norma, kterou žalobce porušil, není důvodná. Jak bylo výše uvedeno, z výroku rozhodnutí ve spojení s jeho odůvodněním je zcela zřejmé, že je žalobci vytýkáno, že byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že správní orgán v rozhodnutí výslovně neuvedl, že povinnost cizince mít k výkonu zaměstnání na území ČR platné povolení příslušného úřadu práce, zelenou nebo modrou kartu, nestanoví-li zákon jinak, je upravena v § 89 větě první zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), nečiní jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Krajskému soudu ostatně není zřejmé, jak by absence odkazu na konkrétní ustanovení zákona, které stanovuje povinnost mít příslušné povolení, mohla zkrátit žalobce na jeho právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobce netvrdí, že by povinnost cizince mít k výkonu zaměstnání na území

ČR platné povolení úřadu práce zákonem stanovena nebyla, ani že by se na něj tato nevztahovala. Žalobce neexistenci povolení k zaměstnání de facto stvrdil do protokolu ze dne 27. 7. 2015, přičemž uvedl, že „doufal“, že mu postačuje pobytové vízum, které mu bylo uděleno v Polsku. Nad rámec nutného soud uvádí, že neznalost právních předpisů cizince neomlouvá, v tomto směru platí obecná právní zásada ignorantia legis neminem excusat - neznalost zákona nikoho neomlouvá (viz shodně Nejvyšší správní soud v rozsudcích sp.zn. 3 Azs 168/2014 či 6 Azs 296/2014).

Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu absence odůvodnění naplnění všech znaků závislé práce, jež vymezila judikatura správních soudů.

Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobce je povinen popsat, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Každý žalobní bod je pak způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 3/2008 – 78).

Žalobce se však omezil toliko na výčet judikaturou vymezených znaků závislé práce, aniž by konkretizoval, který z uvedených znaků byl správními orgány opomenut, popř. jakých nezákonných úvah, hodnocení či závěrů se měly správní orgány při konstatování naplnění znaků závislé práce vůči němu v rozhodnutí dopustit. Žalovaná v napadeném rozhodnutí v žádném případě nedospěla k závěru, že závislou prací je jakákoliv činnost, kterou jeden člověk vykonává pro druhého, jak žalobce uvádí, nýbrž podrobně popsal zjištěný skutkový stav (str. 5 napadeného rozhodnutí), který následně právně hodnotil právě pomocí znaků závislé práce (str. 5 až 6 napadeného rozhodnutí). Nesouhlas účastníka se skutkovými závěry a s právním hodnocením věci správním orgánem nelze zaměňovat za nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Důvodným naopak shledal krajský soud žalobní bod 3), a to v té části, v níž žalobce vytýká žalovanému, že se odmítl zabývat znaky závislé práce, vymezenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013 s odůvodněním, že se v dané věci jednalo o řízení proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce.

Podle § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 16/2006 -

89, nebo rozsudku ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 93/2012 – 41, vyplývá, že pod pojem zaměstnání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců lze zahrnout jakoukoliv formu závislé práce, pro kterou je zákonem vyžadováno povolení k zaměstnání.

S ohledem na skutečnost, že pojem „závislá práce“ není v zákoně o pobytu cizinců legálně vymezen, je nezbytné vyjít z definice tohoto pojmu, uvedené v § 2 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), který za závislou práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, považuje výlučně osobní výkon práce zaměstnance pro zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele, jeho jménem, za mzdu, plat nebo odměnu za práci, v pracovní době nebo jinak stanovené nebo dohodnuté době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě, na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost.

Kontrolní činnost na úseku zaměstnanosti vykonávají zejména oblastní inspektoráty práce a Státní úřad inspekce práce (§ 125 zákona o zaměstnanosti), tudíž zcela logicky jsou tyto úřady (a následně soudy ve správním soudnictví při přezkumu rozhodnutí těchto úřadů) povolány při postihování subjektů za přestupky a správní delikty výkonu či umožnění výkonu nelegální práce vykládat příslušná ustanovení zákoníku práce, která pojmové znaky závislé práce obsahují. Judikurní závěry týkající se samotného vymezení pojmu „závislá práce“ jsou proto bezpochyby použitelné i pro správní orgány, které rozhodují ve věcech pobytu cizinců o vyhoštění z důvodu uvedeného v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, byť byly vysloveny v rozsudku týkajícím se správního deliktu na úseku zaměstnanosti, o němž ve druhém stupni rozhodoval Státní úřad inspekce práce, jak je tomu právě např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaném pod č. 3027/2014 Sb. NSS.

Na straně druhé je však třeba zdůraznit, že samotný pojem „nelegální práce“ v zákoně o pobytu cizinců definován není, avšak vymezení tohoto pojmu v § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti platí výslovně jen pro účely zákona o zaměstnanosti, z čehož je zároveň zřejmé, že pro jiné právní předpisy, tj. včetně zákona o pobytu cizinců, je její použití vyloučeno (v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 5 Azs 132/2014-45). Lze tedy dospět k závěru, že zdůrazňovala-li žalovaná odlišnost posuzování právních otázek v řízení o přestupku na úseku zaměstnanosti od právních otázek rozhodných pro posouzení splnění podmínek správního vyhoštění, mohla mít na mysli právě uvedenou odlišnost, byť svůj závěr formuloval poněkud neobratně.

Z hlediska přezkoumatelnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí je však podstatné, že žalovaná následně kvalifikovala jednání žalobce pomocí znaků závislé práce uvedených v § 2 odst. 4 zákoníku práce (viz poslední odstavec na str. 5 napadeného rozhodnutí), tj. rozhodnými skutečnostmi ve smyslu citované judikatury se zabýval.

Hloubka (intenzita), s jakou se správní orgán v konkrétní věci se znaky závislé práce vypořádává a tyto analyzuje, závisí přirozeně na skutkových okolnostech případu a zejména tvrzení účastníka řízení. Jelikož žalobce v průběhu správního řízení neargumentoval tím, že by stavební (štukatérské) práce, které vykonával na

stavbě školy v B., byly „občanskou výpomocí“, neměly správní orgány žádný důvod se v posuzované věci takovou eventualitou zabývat a teoreticky s pomocí příslušné judikatury odlišovat závislou práci od nahodilé výpomoci. Žalobní bod 4) je tudíž rovněž lichý.

S ohledem na nedůvodnost žalobních bodů 1) – 4) shledal soud nedůvodným i žalobní bod 5), jímž žalobce brojil proti rozhodnutí o nákladech řízení, které je zcela v souladu s § 79 odst. 5 s. ř., když žalobci byla uložena povinnost k zaplacení paušální částky 1.000 Kč na nákladech správního řízení, jakožto osobě, která řízení vyvolala porušením své právní povinnosti.

Návrhu žalobce na moderaci či upuštění od správního vyhoštění, učiněnému žalobce v závěru žaloby pro případ, že jeho předchozí žalobní body budou soudem shledány neopodstatněnými, nemohl soud vyhovět. Ačkoli žalobce subjektivně pociťuje správní vyhoštění jako trest za správní delikt, správní vyhoštění má smysl jiný, jak ostatně již zdůraznila žalovaná na str. 7 napadeného rozhodnutí. Tento názor vychází z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž lze uvést např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2055 - 52, podle něž je „*správní vyhoštění svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestní řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu. (...) Toto opatření, které ve většině států může být rovněž přijato správním orgánem, je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví a netýká se oprávněnosti trestního obvinění proti stěžovateli ve smyslu čl. 6 odst. 1 (Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pozn. soudu). Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i) v rámci trestního řízení, nemůže změnit jeho preventivní podstatu.*“ Správní vyhoštění je tedy svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Proto nelze ani uvažovat o tom, že by správní soud v rámci svého moderačního oprávnění podle § 78 odst. 2 s. ř. s. mohl zkracovat délku správního vyhoštění či od vyhoštění upustit, neboť tento postup je zákonem vyhrazen pouze pro přezkum rozhodnutí o správních deliktech.

V souvislosti s moderačním návrhem žalobce zopakoval důvody, pro které považuje uložené správní vyhoštění za nepřiměřené opatření, které již uváděl v řízení před správními orgány. Jelikož se žalovaná otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců za použití kritérií § 174a téhož zákona podrobně zabývala na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí a žalobce samotnému hodnocení žalované ničeho nevytýká, nezbývá soudu než konstatovat, že se správní orgány obou stupňů a žalovaná zejména, naplněním podmínek § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců řádně zabývaly. Veřejný zájem na uložení správního vyhoštění, jak správně uvedla žalovaná v závěru rozhodnutí, je nutno s ohledem na znění samotného § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců shledat vždy, dospěje-li správní orgán, že byly naplněny formální znaky předmětné skutkové podstaty. O nevydání rozhodnutí o správním vyhoštění lze uvažovat pouze při splnění podmínek pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu nepřiměřenosti

zásahu takového opatření do soukromého a rodinného života cizince, nikoli pro absenci veřejného zájmu na takovém postupu.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 31. srpna 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně